

deres Børn skulle vi unde dem, der ofte høre den tungere Del af Ræstet af Statens Tjeneste. Det er kun denne Bøn, jeg har at fremsætte til det høitærede Høretal.

Jeg har enkelte Bemærkninger at gjøre til den høitærede Udenrigsminister. Der er en Del danske Borgere, som ere meget ulykkelige stillede, det er Folk, der i rette Tid, inden deres fyttende Aar, have løst sig fra deres ubersaatlige Forhold til vor Nabostat Preussen og have taget Ophold her, gjort Militærtjenesten her og betragtes af Alle og Enhver som hørende til vort Lands Borgere. Naar disse Mænd for Exempel ikke ere Folk, der jevnlig kunne tage hjem, men jeg vil sige Sømand, der for en enkelt Gang komme tilbage til deres Fædreland og ønske at aflægge et lille Besøg hos Bekjendte eller Slægtninge i Preussen, det vil sige, den Del deraf, der er kommen bort fra os, nemlig Slesvig, saa blive de efterjagede og maa udsætte sig for strag at blive idøiste. Jeg tillader mig at spørge den høitærede Udenrigsminister, hvad der er gjort fra Ministeriets Side for en sfaansommere, en retfærdigere og en med Folkrettens almindelige Grundsatninger mere stemmende Maade at behandle denne Del af Landets Borgere paa? Gjøre vi Gjengjæld paa noget Punkt lige overfor vore Naboer? Have vi ikke hvert Aar en lang Riste over Indfødsrets Meddelelse til indvandrede Mænd fra Naboetaterne, og lide de nogen Ulempe enten i deres borgerlige Stilling, eller, naar de søge at erhverve deres politiske eller kommunale Rettigheder? Nei, tilvisse, nei, høerken fra Befolkningens eller fra Regjeringens Side! Af hvilken Grund kan da vor Nabostat ikke i saadanne private Forhold yde os, vor nationale Tølelse og vore Borgere et lignende Hensyn? Naar jeg har høvet Stemmen med Hensyn til denne Sag, er det paa Grund af min Tølelse af, at der sker vore Medborgere i dette Stykke Uret. Det er ikke for at rette nogen Bebreidelse mod den ærede Udenrigsminister, thi jeg haaber, at han vil kunne give os tilfredsstillende Oplysninger om, at han har Haab om, at det snart bliver bedre dermed, og om de Bestrøbelser, han i den Henseende har gjort.

Naar jeg ser paa Indenrigsministeriets Budget, falder den Tanke mig ind: Hvorledes kunne disse faa Eskimoer oppe i Grønland, dette lille Kompagni, fremskaffe til vort Land en saa uhyre Indtægt? Mon det nu ogsaa gaar rigtig til? Mon vi nu ogsaa bestræbe os for at yde denne lille Del af Landets Undersaatter en omhyggelig Hensynstagen baade med Hensyn til deres aandelige og deres materielle Vel, saa at det kan staa nogenlunde i Forhold til det Udbytte, som vore Forretninger i deres Land give? Ja vi have Missionærene, men Missionærene have nu missioneret deroppe siden Hans Egedes Dage, og man missionerer stadig. Hvor kan det være?

Ere de Kristne deroppe eller Hedninger? Eller hvad gjøres der for dem? Er der alment, paa gode Grundsetninger anlagt Oplysningsvæsen for disse Menneſter efter deres Stilling og Standpunkt? Er der igrøgt gjort, hvad der efter vor Stilling til Landet bør gjøres, for at de kunne komme til at føre et efter de naturlige Forhold deroppe sandt Menneſkeliv? Jeg spørger blot derom. Det har været mig mindre behageligt at se, at den meget ærede Indenrigsminister har maattet begjære om igjen den største Del af det Beløb, som han ifjor fik bevilget til Helsingørs Gavn, med den Bemærkning, at det har taget længere Tid end paaregnet at udarbejde de specielle Planer og Tegninger. Efter flere Aars Arbejde var man ifjor Efteraar, tror jeg, naaet til, at alle Autoriteter vare blevne enige om, paa hvilken Maade dette Foretagende bedst skulde gennemføres, og Ministeriet fik da en Begyndelsesbevilling af 150,000 Kr. Jeg veed ikke, om der er begyndt; men hele Sommeren er saa gaaet hen med Arbejde i Kontorerne, men ikke til det Arbejde, hvorpaa der skulde være arbejdet, nemlig ude i den frie Natur, for at søge Sagen fremmet. Jeg nævner dette for Sagen i og for sig, men ogsaa med Ret til dertil at sige en almindelig Bemærkning. Det gaar ikke sjældent paa, at ærede Ministre modtage Bevillinger, som de anse for meget paatrængende, men som enten ikke blive brugte og maa gjenbevilges, eller blive iværksatte meget sent i det paagjældende Finantsaar. Jeg tror, at en noget større Kvæthed i den Henseende i Forretningerne og en Fordring om at holde Bedkommende lidt mere til Lyset vist vil være i og for sig anbefalelig. — Til den ærede Krigsminister skal jeg rette en Bøn om, hvis det da ellers stemmer med Høretallets Anstuelser, hvad jeg tror, at vi kunde faae Straffeloven for Land- og Sømagten frem igjen. Jeg skal ikke komme ind paa dette Spørgsmaal her; men den ærede Minister kender vist ikke en lille Procentdel af de Tilfælde, som gjøre et saadant Ønske indtrængende berettiget fra Folkerepresentanters Side. Der er et Punkt, som angiver en meget interessant Anvendelse af en Bevilling, Ministeriet fik i Fjor Vinter, men som ikke er omtalt her. Jeg skal tillade mig blot at nævne det. Det er Leiren i Dyrehaven. Vi vedtog en Lov om Leiren ved Halv. Det var efter Sedvane stemmende med den milde Fremgangsmaade, man havde viist. Det blev til to Leire, til en dobbelt Leir i Dyrehaven, paa Grund af, at der var sluttet Frie, som et æret Medlem sagde, i Europa. Om det er blevet forklaret for

Rettelse.